

AKO ŠTÁT OCHRÁNI ŽIVOT A ZDRAVIE ĽUDÍ UZAVRETÝCH V OSADÁCH?

(Bratislava, 9. apríla)

Začiatkom minulého týždňa, ešte pred prijatím Plánu riešenia ochorenia COVID-19 v marginalizovaných rómskych komunitách, som sa obrátila na ústredný krízový štáb s požiadavkou, aby riešil situáciu v marginalizovaných rómskych komunitách v súvislosti s hrozbou rýchleho šírenia nákazy. Apelovala som na to, aby štát v prípade preukázaných prípadov výskytu pandémie v týchto osídleniach uplatnil proporcionálny prístup pred izoláciou celých rómskych osád. Zo včerajších medializovaných informácií však vyplýva, že štát siahol po tak razantnom opatrení ihneď po zistení prvých prípadov nákazy.

Uvedomujem si, že zákon umožňuje zakázať či obmedziť styk časti obyvateľstva s ostatným obyvateľstvom pri hromadnom výskyte závažného ochorenia. Otázka, ktorou je potrebné sa zaoberať, je, či skutočne hovoríme o hromadnom výskyte, pretože plán ústredného krízového štábu počíta s možnosťou uzatvorenia osád až v prípade dosiahnutia desiatich percent potvrdených prípadov nákazy v osade. Také počty nakazených medializované informácie nepotvrdili.

V súčasnosti však vystupuje do popredia oveľa dôležitejšia otázka. Ochrana zabezpečená uzavretím celej komunity je smerovaná navonok, chráni ostatné obyvateľstvo. Z medializovaných informácií som však nezistila, akým spôsobom bude zabezpečená ochrana života a zdravia tých, ktorí ostali uzavretí v osadách. Nemám informácie o tom, kde boli umiestnené osoby, ktoré boli pozitívne testované, či a akým spôsobom sa zisťoval okruh osôb, s ktorými sa pozitívne testované osoby stýkali, aký je ďalší plán zabezpečenia izolácie a karantény všetkých osôb, ktoré môžu byť ďalším zdrojom nákazy.

Považujem za nevyhnutné v prvom rade zabezpečiť, aby sa šírenie nákazy zastavilo priamo v osade. Preto som sa dnes s vyššie uvedenými otázkami obrátila na hlavného hygienika Jána Mikasa.

Som presvedčená, že uzavretie osád a prítomnosť armády bude znamenať ďalšiu stigmatizáciu tých, ktorých problémy sú dlhodobo ignorované. Preto musí byť štát pri prijímaní obmedzení aj v tak zložitých situáciách mimoriadne citlivý a musí poskytnúť obyvateľom marginalizovaných komunit čo najefektívnejšiu pomoc.